

къмъ едно мѣсто. — «Колко дълъгъ и мъченъ пътъ предстоялъ, казва Гилфердингъ, доро да са въдвори господарственъ редъ между славенскыѣ общины, които были разселены, прѣснжты по Тракія и Мизія, и които обыкновенно съставѣли отдѣлни племена; само въ Мизія имало осемъ! (Ако приложимъ на тѣхъ и седѣмъ въ Македонія, ето какъ сичкыѣ излизатъ 15.) Трѣбало тѣзи племена да почувствуватъ че сж единъ народъ и, като са отрекжтъ отъ самостоятелността си, да са рѣшжтъ да си турѣтъ царь отъвънъ: защото, какъто племената были независимы едно отъ друго и имали равны помежду си права, тѣй и кнезътъ, ако ѣ принадлежалъ къмъ едно отъ тѣхъ, неможѣлъ да подчини другыѣ племена, не можѣлъ да стане глава на сичкыя народъ.»

Но тѣзи Славены не могли да дочакжтъ да са свърши туй развитіе съ правилень, безнасилственъ начинъ. Императоръ Константинъ II предприелъ въ 657 год. походъ въ *Славонію*, сир. въ земята на Славеныѣ, които са поселили въ Мизія, и ги подчинилъ на своята власть: при миролюбивото си, земледѣлческо състояние и при раздѣленіето си на племена, тѣ признали, безъ никое противенье, отдалечениата и по име само власть на византійскыя Императоръ. Скоро послѣ върху тѣхъ ударилъ единъ юначень народъ, който ги съединилъ и насилъ имъ наложилъ господарственна пареда. Този народъ былъ *Българыѣ*.

§ 4. Началото на българскыя народъ и неговата исторія отъ най-стары години.

По-многого историцы сж съгласны, че името на Българыѣ за първый пѣтъ на историческата сцена са явява въ царуваньето на Теодосія великого, именно около 392 г. слѣдъ Р. Х. Дьяконъ Павелъ споменува, че около туй време, тѣ были нападнжли